

Ђоакино РОСИНИ

ПЕПЕЉУГА

Јелена Кончар

Ђоакино РОСИНИ

ПЕПЕЉУГА или *Тријумф доброће*

(Gioachino Rossini, *La Cenerentola ossia La bontà in trionfo*)

комична опера у два чина, по либрету Јакопа Феретија

Диригент: **Ђанлука МАРЧАНО** (Италија)

Редитељ: **Марко Пучи КАТЕНА** (Италија)

Хор припремила: Весна КЕСИЋ КРСМАНОВИЋ

Сценограф: Владимир САВИЋ

Костимограф: Сенка РАНОСАВЉЕВИЋ

Сценски покрет: Иста СТЕПАНОВ

Дизајнер светла: Марко РАДАНОВИЋ

Улоге:

Дон Рамиро, ђринц Салерна **Саша ШТУЛИЋ**

Дандини, њејов слуша **Владимир АНДРИЋ**, к.г. (Београд) / **Васа СТАЈКИЋ**

Дон Мањифиико..... **Саша ЧАНО**, к.г. (Словенија) / **Небојша БАБИЋ**

Клоринда **Марија МИТИЋ ВАСИЋ**, к.г. (Нови Сад) / **Дарија ОЛАЈОШ ЧИЗМИЋ**

Тизбе..... **Верлица ПЕЈИЋ** / **Наташа РАШИЋ**, к.г. (Београд)

Анелина, ђознаџија као Пејелуја..... **Јелена КОНЧАР**

Алигоро, ђринчев џуџор..... **Горан КРНЕТА** / **Страхиња ЂОКИЋ**

Статисти (у улогама): Владислав Шегуљев, Давид Вјештица, Теодор Вучуровић
Деца: Будимир Малешев, Матеј Јовановић, Стефан Стојановић, Андреј Вулић, Никола Станков,
Лазар Дивчић, Димитрије Дивчић, Александар Ђуковић, Лука Босанац, Душан Букуров

Учествују: МУШКИ ХОР, ОРКЕСТАР СНП-а

Концертмајстори: Владимир Ђуковић, Сергеј Шаповалов
Асистент редитеља: Катарина Матеовић Тасић
Главни корепетитор: Андреа Солинас (Италија)
Корепетитори: Данијела Ходоба Леш, Милена Миловановић
Инспицијенти: Тања Цвијић, Јарослава Бенка Влчек
Суфлери: Александра Мајтан, Санела Митровић
Титл и превод текста за титл: Иван Свирчевић
Асистент сценографа: Надица Даниловац
Видео пројекције: Ђорђе Верначки, Срђан Миловановић
Снимање и монтажа видео материјала: Бојан Квргић
Превод са италијанског: Јелена Лагатор
Репетитор за децу: Радмила Несторовић

Декор, костими и остала сценска опрема израђени су у радионицама СНП-а.
Коришћени инсерти из филма „Маратонци трче почасни круг“, продукција Центар филм д.о.о,
Београд

Трајање: два сата и четрдесет пет минута и има једну паузу

Прво извођење: 25. јануара 1817, Рим, Театро Вале

Премијера: 26. септембра 2018, сцена „Јован Ђорђевић“, СНП

иловом обележавања 150 година од смрти Ђоакина Росинија

Ђоакино РОСИНИ, италијански КОМПОЗИТОР
(*Gioachino Rossini*, Пезаро, 29. II 1792 – Париз, Паси, 13. XI 1868)

Росини је веома рано дошао у контакт са музиком. И сам обдарен лепим гласом, још као дечак певао је у црквама и свирао на разним инструментима, а као четрнаестогодишњак је дириговао хором и оркестром једне оперске трупе. Две године доцније написао је прво веће дело – кантату *Pianto d'armonia parla*. Године 1806. уписао се на Конзерваторијум у Болоњи, где му је наставник био чувени Падре Станислав Матеи. Због лоших материјалних прилика, а и жеље за самосталним радом, напустио је школовање 1810. и ступио на пут оперског композитора. Два дела написана 1813, *Италијанка у Алжиру* и *Танкреди*, доносе му популарност, тако да је већ 1815. добио место сталног композитора у Опери Сан Карло у Напуљу. Године 1816. је за потребе римског позоришта написао комичну оперу *Севиљски берберин*, након чега је доживео светски успех и славу.

Период његовог интензивног стварања трајао је скоро две деценије. За то време он је написао преко 30 опера и већи број оркестарских, камерних и вокалних дела, од којих се важнијима сматрају: *Танкреди*, *Италијанка у Алжиру*, *Елизабетија*, *Ојтело*, ***Пејлељуја***, *Господин Брускино*, *Сврака крадљивица*, *Баџадски калиф*, *Жена с језера*, *Мухамед*, *Мојсије*, *Севиљски берберин*, *Виљем Тел*, *Stabat Mater*... Бујна машта јужњачког мелодичара, жив темперамент и изврсно познавање оркестра спојени с јединственом способношћу брзог компоновања и спретног комбиновања његове су главне одлике. Особито јарки таленат испољио је у области комичне опере. Реалистичност животних записа, прецизност у обликовању карактера, живост радње, мелодијско богатство и искричава оштроумност обезбедили су његовим делима огромну популарност... Уносећи нов уметнички израз у традиционалну италијанску оперу, Росини је подстакао развој оперског реализма па се његово стваралаштво сматра новом етапом не само у италијанској него и у светској оперској уметности.

Из Енциклопедије СНП-а

О Пејлељуји

Кад су Росини и Ферети тражили погодан сиже за нову оперу, композитор је писао свом либретисти: „немој заборавити да се Римљани у доба карневала желе забављати и смејати, а да се и ја хоћу смејати...” И кад је Ферети онако узгред споменуо бајку *Пејлељуја*, Росини се одмах

одушевио, али као практичан и реалан дух, поставио му је захтев да из бајке Шарла Пероа избаци све елементе фантастичног и натприродног. „Идеја ти је блистава, али знања и равнања ради, запамти добро да желим Пепељугу без добрих вила с чаробним штапићем, без мачака које говоре или мишева који вуку краљевске кочије, без принчева на белом коњу, без метли које саме мету и сличних измишљотина. Ти знаш да ја не волим фантастику“, писао је Росини. Ферети је саставио либрето, користећи се либретима које су пре написали француски драматичар и писац Шарл Гијом Етјен (за малтешког композитора који је деловао у Француској, Николаса Изуара и немачког Даниела Стајбелта), те Франческо Фјорини (за Италијана Стефана Павезија). Ферети је у многоме лишио фабулу поетских и фантастичних елемената Пероове бајке, задржавши само окосницу дела. Добра вила која помаже Пепељуги постао је принчев тотор Алидоро, не откуцава поноћ, нема чаробног штапића нити бундеве ни славне стаклене ципелице. Али како без овог последњег елемента не би било ни саме приче, досетљиви Ферети је употребио пар наруквица. Вероватно је то учинио и због римске цензуре, која не би допустила да примадона на сцени покаже глежањ.

Пејлеуја (1817) је комична опера с елементима опере *semiseria* и са неким аријама у стилу опере *seria*. Њена духовита и шармантна музика има најбоље особине Росинијевог стила, почевши од изврсне опсежније увертире, коју је преузео из своје раније изведене опере *La gazetta*. Многи сматрају да је музика за *Пејлеују* можда и највиртуознија од свих Росинијевих опера. Компонувао ју је за три недеље, када је имао само 24 године. Радња тече без застоја, ситуације су драмски заокружене, дијалози шаљиви, а ликови, поготово Дандини и Дон Мањифико, врло пластични. Бриљантна је каватина Мањифика из првога чина „*Miei rampolli femminini*“ (Моји женски потомци), а такав је и дует Дандинија и Мањифика „*Un segreto d' importanza*“ (Важна тајна). Изврстан је и квинтет „*Signor, una parola*“ (Господине, једну реч), а секстет из другог чина „*Siete voi?*“ (Ви сте?) уз бок је славна финалу првога чина *Севилској берберина*. Арија Рамира „*Si, ritrovarla io giuro*“ (Кунем се да ћу је пронаћи) виртуозна је тенорска арија с вратоломним колоратурама. Ангелина је оцртана с примереним осећајем за патос који никада не прелази у претераност и пренаглашеност, а њен завршни рондо „*Nacqui all' affanno e al pianto*“ (Родих се за јад и сузе) узор је не само виртуозности које је Росини тражио од својих контраалтова него и изрази и смисла који они у ту арију морају унети.

Пејелуја има среће

Пејелуја је остала једна од најпопуларнијих Росинијевих опера током 19. века, премда је често у надметању са *Севилским берберином* која ће публици бити омиљенија. Међу солисткињама које су у том периоду бриљирале у улози Пепељуге остаће запамћене Ђудита Паста, Хенријета Зонтаг, Полин Виардо, Маријета Албони, Барбара Маркизио. Дело није само познато по својој оригиналној форми него и по адаптацијама које су допринеле ширењу славе Пејелује. Иако се крајем 1860. године примећује да опера није много заступљена на репертоарима, ипак се бележе извођења до краја 19. века /.../ Почетком 20. века су бројнија, чак и пре него када је Виторио Ђви дириговао важним извођењима, од 1952. до 1968. на Фестивалу у Глиндебурну и Римској опери. Почетком 1970, нарочито након првог извођења у Фиренци, под диригентском управом Клаудија Абада и у режији Жан-Пјера Понела, Пејелуја је поново почела да постоји за позоришта и публику широм света као једна од најомиљенијих Росинијевих опера...

Алберто Цеда

(прев. са итал. из Предговора за Пејелују, 1998,
Фондација Росини, Пезаро)

Јелена Кончар и Саша Штулић

Ћанлука Марчано, диригент (*Gianluca Marciano*)

Рођен 1976. у Ла Спеџији (Италија). Већ као петогодишњак почео је да свира клавир. Као чудо од детета освајао је награде на националним и међународним такмичењима за младе музичаре и већ од тада је наступао у чувеним оперским концертним дворанама широм света. Музичку академију је завршио у Фиренци (маестро Пјернарцис Маси). Започео је каријеру наступивши у најважнијим италијанским кућама и фестивалима: Театру у Парми, Театру у Ћенови, музички фестивал у Фиренци и Риму. На позив љубљанског СНГ дошао је 2002. да, као асистент диригента Лориса Волтолинија, развије стални оперски репертоар. Током сезоне 2006/2007. у загребачком ХНК дириговао је операма *Набуко* и *Севилски берберин*, а доцније и операма *Травијата*, *Пејлеђуја*, *Кармен*, *Турандои*. Честим ангажовањима у свету учврстио је везе и са оперским кућама у Минску, Прагу, Сасарију, а у Великој Британији са енглеском Националном опером, Гранц Парк Опером, Лонгбороу Опером, Челси Опером и енглеским камерним оркестром, у Пекингу са Поли театром, где је стални гост. О његовом дириговању, харизматичној личности, каријери, сензибилитету и отворености ка новом, критика је похвално писала (*The Times*, *Opera Now*). На његовом актуелном репертоару су: *Травијата*, *Мадам Бајерфлај*, *Боеми*, *Тоска*, *Набуко*, *Турандои*, *Пајаци*, *Ернани*, *Дон Карлос* и многа друга дела. Уметнички је директор бејрутског Ал Бустан фестивала, где је до сада седам пута учествовао. У Српском народном позоришту гостовао је у неколико наврата, а од октобра 2017. је шеф диригент Опере.

У италијанском стилу

Росинијева *Пејлеђуја* је моја прва премијера као шефа диригента у СНП-у. Постављањем ове опере на репертоар желимо не само да обележимо 150 година од Росинијеве смрти, него мислимо да је то најбољи начин да почнемо сезону – у италијанском стилу. Кад сам дошао у СНП прошле године у октобру, хтео сам да додам нешто посебно, “italian touch”, по којем ће наша опера постати препознатљива. Извођењем Росинијевог дела сви могу да осете прави италијански стил, у певању и у свирању, јер се ту налазе свежа енергија у речитативима и аријама, прецизност у ансамблима и виртуозност у свирању. Опера СНП-а има изузетно велики потенцијал и сад је време да то покажемо свима на најбољи начин.

Ћанлука Марчано

Саша Штулић

Саша Чано

Верица Пејић

Марија Митић Васић

Увод: Ћенка гледа филм „Маратонци...“ и добија идеју да са ликовима као што су Мирко, Лаки, Били, Максимилијан и Аксентије, сними филм „Пепељуга“. На платну се пројектују ликови „Маратонаца“, који преузимају улоге протагониста из Росинијеве *Пепељуге*...

Либрејџо

Први чин: У оронулом дому барона Дон Мањифика, живе две неудате кћери, умишљене лепотице Клоринда и Тизбе, и скромна Ангелина, којој су очух и зле полусестре наметнули улогу слушкиње и спроводи њихове хировите наредбе. Ангелина, звана Пепељуга, пева своју омиљену песму о краљу који је оженио обичну девојку.

Дон Рамиро, принц Салерна, тражи невесту, али не жели да одабраницу привуче његово име и богатство, него би хтео девојку која ће га волети, па макар био преодевен у слугу. Зато најпре шаље свога татора Алидора, прерушеног у просјака, да искуша потенцијалне удаваче. Клоринда и Тизбе с презиром одбијају просјака, али му Ангелина пружа гостопримство. Пребирку прекида улазак принчеве пратње вешћу да Дон Рамиро позива све девојке на бал, где ће одабрати себи невесту. Тада се појављује Рамиро, преодевен у свог слугу, на први поглед заљубљује се у Ангелину и она у њега. А када дође Дандини, слуга преодевен у принца, Клоринда и Тизбе не штеде начина да му се умиле... И Ангелина би хтела да иде на бал, али се Мањифико томе одлучно супротставља. Ојађена, остаје код куће, а пред њу искрсава Алидоро, који јој, попут добре виле, обећава да ће се она ипак појавити на плесу.

Бал у принчевој палати. Дандини, преодевен у принца, прима госте. Изненада се појави непозната дама под велом и достојанственим држањем одушевљава присутне. То је Ангелина. Када скине вео, одушевљење је још веће, јер из ње зрачи посебна лепота. Њене полусестре и очух изненађени су сличношћу непознате даме с јадном Ангелином коју су оставили код куће, а сама Ангелина збуњена је присуством Рамира. И Дандини, који наставља да игра улогу принца, заљубљује се у њу. Чин се завршава сјајним финалом.

Други чин: Велика дама која је очарала званице на свечаном плесу заиста је Ангелина, коју је покушао освојити и Дандини у свом принчевском оделу. Али она остаје верна принчевом слуги, заправо преодевеном Дон Рамиру. За то време, Мањифико мисли како ће једна од кћерки освојити принца. Дандини саопштава Мањифику истину, да је заправо жртва своје претеране таштине. Разочарани Мањифико и његове кћерке враћају се кући у лошем расположењу и наређују Пепељуги, која се у међувремену пресвукла, да припреми вечеру. Почиње олуја и добри татор Алидоро организује да се Рамирова кочија поквари испред Мањификовог дома...

Пепељуга и Рамиро се одмах препознају, док остали коментаришу развој догађаја. Када Рамиро запрети Мањифику и његовим кћеркама, невољнима да прихвате пораз, Пепељуга га моли да им опрости. Рамиро, којем је дама под велом дала наруквицу као залог љубави, тражи другу наруквицу из тог пара. Када је нађе на руци сиромашне Ангелине, срећан је што је нашао девојку коју је заволео... Ангелина, несрећна од рођења, увидела је колико јој се живот променио па позива све да јој се придруже, изјављујући да су дани седења поред огњишта завршени. Доброта и поштење тријумфују!

Јелена Кончар и Горан Крнета

Марко Пучи Катена, позоришни редитељ (*Marco Pucci Catena*)

Рођен је 1961. у Риму. Професионално редитељско искуство почиње постављањем серије једночинки Л. Пирандела и комада *Тако је – како се вама чини*, између 1981. и 1985.

Након тога режира Чеховљев комад *Ујка Вања* и Пушкинов *Евџеније Оњџин*, проширујући свој репертоар и у оперети: *Чин-чи-ла* К. Ломбарда и В. Ранцата, *Весела удовица* Ф. Лехара, као и својом оперетом *Donne donne eterni*. Године 1994. почиње са радом на делу Франческа Њека *La prova di un'opera seria*, а следеће године режира оперу Валентина Букија *Il Contrabasso*. Од 1995. до 2013. режира опере *Фиџарова женигба* (Моцарт), *Турчин у Италији* (Ћ. Росини), чија су извођења имала огроман успех у Бечу, а потом режира Вердијеве опере *Трубадур*, *Ријолејто* и *Симон Боканејра* (за коју осваја Награду за најбољу представу у сезони), *Пајаци* (Р. Леонкавало), *Мадам Батјерфлај* и *Боеми* (Ћ. Пучини), *Федора* (У. Ђордано), *Дон Пасквале* (Г. Доницети). Опере у његовој режији су извођене у Бергаму, Катанији, Венецији, Напуљу, као и у Филаделфијској опери (*Ријолејто*, 2000) и Камерној опери у Бечу (*Турчин у Италији*, 1999). Учествовао је и на фестивалу „Донау“ у Кремсу (Аустрија) са опером *Трубадур* (1998). Од 2009. до 2015. у Кореји режирао је *Травијата*, *Турандо* и *Боеме*. У НП из Београда режирао је опере: *Симон Боканејра* (2006) и *Кармен* (2007). Држао је мастер клас из области вокалне технике и перформанса на многим универзитетима у Кореји, Бразилу, Бугарској... У Њу Делхију је режирао оперу *Ramleela* (Коконаци, 2014), прву оперу на свету која представља фузију италијанске опере и индијског плеса. Као тенор, остварио је солистичке улоге у операма *Трубадур*, *Весела удовица*, *Боеми*, *Севиљски берберин*, *Ријолејто*, *Слепи миш*, *Хофманове џриче* и др. Као диригент, наступио је на фестивалу „Лидо“, у Венецији (*Травијата*, 2010), Гала концертима у Сао Луису (Бразил, 2011) и Лавову (Украјина, 2012). Аутор је књиге о историји музике *SMS – Soft Music Story* (Рим, 2009). Добитник је више награда, од којих су најважније: Признање Града Венеције (1999), Награда „Catania Talenti“ (2001), Признање театра „Белини“ (2002), Признање Владе Републике Израел као носиоцу мира у Светој земљи (2003).

Саша Штулић и Васа Стајкић

Владимир Андрић, Саша Чано и чланови мушког Хора

Реч редитеља

Моја је жеља да дам омаж великој српској култури. А који је омаж бољи који би један уметник странац могао дати од одавања почастии филму „Маратонци трче почасни круг“ који, као и филм „Ко то тамо пева“, представља један од два највећа ремек-дела балканске кинематографије. „Маратонци...“ су дрзак филм који раскринкава, понекад и прекомерно, а увек између редова, подсмевајући се једном, сад већ далеком, свету и друштву, али никада на вулгаран начин. То је филм који је настао у посебном историјском периоду, али ограничићу се на дивљење друштвеном и драматуршком приповедању.

Прва анализа која се намеће проициљивом гледаоцу јесте да је то ванвременски филм, препун уочљивих грешака, чија је радња смештена у тридесете године 20. века. Ове су редитељске грешке намерне и добро проучене, и управо је реч ГРЕШКА прва нит која ће повезати „Маратонце...“ са *Пејџељујом*. Том је игром грешака и бесмислица проткана наша опера *Пејџељуја*. Случајне грешке, као оне из филма „Маратонци...“, заправо сам учинио да буду намерне, одмерене и проучене.

ИСКУПЉЕЊЕ је други лајтмотив. У „Маратонцима...“ ниједан лик није позитиван, све одише стално присутном и ужасавајућом монотонијом филмског негатива и која може једино да се сурва у апсолутно уништење. Тако и млади Мирко, нежан и заљубљен, на крају се претвара у агресивног и злокобног убицу. Лакијево добродушно лице поприма гримасе беса и освете. А на свим лицима гримасе носе сенку смрти. Упркос свему, ми те ликове волимо као да су прави хероји, иако знамо да заслужују ИСКУПЉЕЊЕ. Одатле почиње моја *Пејџељуја*.

Ђенка, као апсолутни протагониста *Пејџељује*, доживљава просветљење. Аматерски филмски стваралац налази се у својој соби, гледа филм „Маратонци...“. Одгледавши поново завршну сцену општег уништења - снова, живота, саме приче, намеће му се морална порука да све што је негативно води ка уништењу људског бића, било моралном или физичком. Тада добија идеју да сними наставак филма, да би позитивна порука најзад била схваћена и ојачана. Стварањем новог филма би за породицу Топаловић било коначно искупљење. Мирко преузима лик принца Рамира, заљубљеног у Ангелину. Лаки је Дандини, слуга принца Рамира, и принц на један дан. Аксентије је Алидоро, Милутин и Максимилијан су присутни у авантурама, док ће Дон Мањифика играти Били. Ново светло ће водити ове сјајне ликове, овог пута, ка срећном завршетку. Од тог тренутка, Ђенка постаје *deus ex machina* приче. Он ће руководити свим што се буде дешавало на сцени – улазак уметника, промене сцена, улазак хора, бинских радника, објашњаваће певачима

Саша Чано,
Верица Пејић, Марија Митић Васић
и Владислав Шегуљев

шта да раде, решаваће проблеме, а неочекивани догађаји и ГРЕШКЕ одиграваће се на сцени. Са техничке стране, све оно што Ђенка буде снимео, публика ће моћи да види у директној пројекцији, на великом платну на сцени.

На крају, „Маратонци“ још једном побеђују, овог пута хумором, симпатијом и позитивношћу које ће протагонистима дати хуманији лик. Сасвим сам сигуран да би се парадокси и бесмислице „Маратонаца“ веома допали Росинију, том мајстору комике и отровне шале. Да је имао прилику да види ово ремек-дело, сигурно би га преточио у музику.

Марко Пучи Катена
(прев. са итал.)

Владимир Савић, сценограф

Рођен у Новом Саду 1988. Основне студије завршио на Факултету техничких наука у Новом Саду, департман за Архитектуру и урбанизам. Мастер студије из области Сценског дизајна и архитектуре завршио на истом факултету. Тренутно је студент докторских студија Сценског дизајна у Новом Саду. Урадио је сценографију за представе СНП-а: *Шине или Бої нас ѿоїлегао* М. Марковић, *Декамерон* А. Ђорђевић (у тиму са И. Рончевић), *Хамлеј* В. Шекспир (асистент сценографу Ж. Пишкорићу), *Форџинбрас се найио* Ј. Гловацки (у тиму са Ж. Пишкорићем), сценограф-реализатор за оперу *Пої Ћира* и *ѿої Сїира* Д. Деспића.

Сенка Раносављевић, костимограф

Рођена је у Вировитици 1986. Завршила СШ за дизајн „Богдан Шупут“ у Новом Саду, Одсек дизајн текстила. Дипломирала на Факултету примењених уметности 2010. у Београду на Одсеку Костим-атеље сценски костим у класи проф. Љиљане Петровић. Креирала је костиме за представе СНП-а: балет *Ко је најмоћнији на свеџу!?* Б. Мартину, опера за децу *Чаробна фрула* В. А. Моцарт, драме *Пожар* М. Кнежевић/М. Миљковић и *Три лица самоће* Ж. Јовановић, костимограф-реализатор за оперу *Пої Ћира* и *ѿої Сїира* Д. Деспића.

Росинијева Пејелуја

у свету:

Рим 1817, Барселона, Минхен 1818, Лондон,
Беч, Будимпешта 1820, Париз 1822, Њујорк 1826.
(према: P. Kaminski, *Mille et un Opéras, Paris, Fayard, 2003*)

на југословенском простору:

Љубљана 1935, Београд 1998.
(према: Г. Драговић, *Лексикон ојера,*
Београд, 2008)

„Ђоакино Росини“

у родном граду:

Конзерваторијум, Фестивал,
Фондација „Росини“

Саша Штулић, Верица Пејић, Марија Митић Васић и Владимир Андрић

Пепељуга као инспирација (избор)

Музика: Н. Изуар (опера, 1810), Ж. Масне (опера, 1899),
Ј. Штраус млађи (балет, 1899), Е. Волф-Ферари (опера,
1900), С. Прокофјев (балет, 1945)

Књижевност: К. А. Гернер, Ш. Перо, браћа Грим,
Вукове *Народне јајке, србске*, Ж. Вукадиновић,
Б. Нушић, А. Поповић

Екранизација: *Золушка* (руски филм, 1947),
Пепељуга (Дизнијеве адаптације, 1950, 2015)

Саша Штулић, Марија Митић Васић, Владимир Андрић, Горан Крнета,
Саша Чано, Владимир Зорјан, Верица Пејић, Јелена Кончар и мушки Хор

Кино-белешка

Марашонци ѿрче ѿчасни круѿ, антологијски YU филм снимљен 1982, режија Слободан Шијан, сценарио Душан Ковачевић према својој позоришној представи. Ова чувена црна комедија, дигитално је рестаурирана и приказана на специјалној пројекцији 20. априла 2018, у новом здању Кинотеке.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

НОВИ САД

Позоришни трг 1, 21000 Нови Сад
Телефон: 021/ 6621 411 (централа)

За издавача / ЗОРАН ЋЕРИЋ, управник
УЈ Опера / АЛЕКСАНДАР СТАНКОВ, директор

Уредник / ИВАНА ИЛИЋ КИШ
Фотографије / СРЂАН ДОРОШКИ
Обликовање / РАДУЛЕ БОШКОВИЋ
Технички уредник / СОЊА ВИДАКОВИЋ САВИЋ
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА

Штампа / АРТПРИНТ МЕДИА доо, Нови Сад
Тираж 500

158. сезона 2018/2019.

www.snp.org.rs